

Az óriások könnye

- Anya nézd! Miért áll ott mozdulatlanul a néni?
- Ő csak egy szobor drágaságom. Egy fiatal lány szobra.
- Igen? De hát látom, hogy belekap a hajába a szél. Meg a kezei is mozognak. Anya az nem lehet egy szobor, mindjárt besétál a vízbe.
- Ő már besétált a vízbe kisfiam.
- Mikor?
- Nem emlékszem pontosan, de valamikor a hatvanas években. Óvatosan, ne fuss olyan gyorsan!

- Megnéztem anya, ezt a szobrot csak 2007-ben állították. Hogyan telhetett el olyan rengeteg idő, míg megcsinálta a bácsi?
- Bácsi?
- Igen, a bácsi, aki csinálta.
- A bácsinak annyi időbe telt feldolgoznia, hogy a lány besétált a vízbe.
- De, de, ezt nem értem anyu.
- Van egy régi mese. Az én nagymamám mesélte még mikor kicsi voltam.
- A dédimama?
- Igen kincsem. A mese úgy szól, hogy volt egyszer egy nagyon szomorú ember. Ezt az embert az egész világon ismerték. Mindenki előre köszönt neki, mindenki meleg kézfogással üdvözölte. De ennek az embernek hiába volt ennyi ismerőse, a szívében mégis hiány volt. Sok éve már annak, de elvesztette a feleségét, mert az mosás közben szerencsétlenül lépett, és belecsúszott a folyóba. Azóta a nap óta az ember arcán nem jelent meg mosoly, mindig lefelé álltak az ajkai. Mindenki azt hitte, hogy feldolgozta az eseményeket, de idővel kijött a folyóhoz, és besétált addig, míg már nem tudta tartani magát. Egyik barátja, egy hatalmas óriás halászta ki a testet, és vitte haza. Az óriás és a felesége keserves sírásba kezdtek, hiszen őket is mély szálak kötötték az emberhez. A hatalmas könnyek összevissza patakzottak a világban, és felértek az éjszakai égboltra is. Így születtek a csillagok. Minden egyes csillag egy óriás könnye, aki sirat egy elveszett embert. De ennél a szobrász bácsinál nem került csillag az égre. Ő megalkotta ezt a szépséges csillagot ide a partra. Hova mészkisfiam?
- Bemutatkozom a csillagnak. Szerinted megkérdezhetem tőle, hogy ismeri-e apát?
- Persze aranyom.